

Regel nu, at Personer, som ere berusede, ikke maa køre paa de offentlige Veje. Hvis de komme ud at køre, og det konstateres, at de have været berusede, straffes de efter Politivedtægterne, og jeg tror, at den gamle Vejforordning af 1793 har en lignende Regel. Men efter Lovforslaget vil det være tilladt for nok saa berusede Personer at fare omkring paa deres hurtige og lydløse Cykle. Det er ligeledes Reglen nu, at ingen Person maa tage Tømme i Haand paa offentlig Vej, naar han ikke er i Stand til at køre Hestene paa forsvarlig Maade; der skal i alt Fald være nogen Kyndighed til Stede; men det forlanges ikke for Cyklistens Vedkommende, Selvd. den umuligste Cyklist har efter Forslaget Lov til at fare, hvor som helst han vil paa vore Veje. Forleden Dag saa jeg i Fiolstræde en Cyklist, der var kommen ud at køre, skønt han aldeles ikke magtede Redskabet; Følgen var, at han kørte ind paa Fortovet og var ved at køre et Barn over. Det „stakkels Barn“ — for at bruge et Udtryk af den ærede Ordfører — var nær ved at blive overkørt, fordi Cyklisten ikke kunde styre sin Maskine. Der sættes i Lovforslaget ingen nævneværdig Grænse i nogen Retning for Cyklistvirksomheden. Om Farten fremhævede den ærede Ordfører, at der skulde køres „med fornøden Forsigtighed og med en efter Forholdene afpasset Fart“. Den vejfarende, der kan føle sig betrygget herved, maa være meget tillidsfuld. Navnlig for Fodgængere er det meget lidet beroligende at færdes paa Veje, hvor der cycles i Henhold til saa vage Bestemmelser — med en ifølge vedkommendes Skøn „efter Forholdene afpasset Fart“. Nu staar der ganske vist videre i Lovforslaget, at „ved Kørsel i Byerne og paa stærkt befærdede Steder uden for Byerne bør Cyklisten altid beholde en Haand paa Styret“. Jeg antager, at der efter Sprogbrugen i Lovforslaget ved „Byerne“ maa forstaaes Købstæderne; altsaa paa Landet skal det i Reglen være Cyklisten tilladt at tage Haanden fra Styret og Foden fra Pedalen. Endog ned ad Bakker — de kunne være nok saa stejle — har Cyklisten Lov til at lade staa til, uden at have en Haand paa Styret eller Fødder paa Pedalerne, — saa faa Fodgængerne se at bjærge sig, saa godt de kunne (*Alf. Christensen*: Ja!)... Det er altsaa Mening; det glæder mig at høre, at jeg ikke har taget fejl. Ved Kørsel i Byerne og paa stærkt befærdede Steder uden for Byerne er der altsaa en Smule Begrænsning, men ellers ingen. Der kan

ikke uden for Kjøbenhavn og Købstæderne paabydes langsom Fart noget Sted, selv om Kørselen foregaar i en købstadlignende Landsby, hvor Færdselen kan være meget stærk, i alt Fald paa visse Strækninger. Det staar ikke i nogen Myndigheds Magt, hvis dette Lovforslag bliver Lov, at paabyde langsom Fart i en By som — lad mig f. Eks. nævne Lyngby eller en anden af vore købstadlignende Landsbyer. Det staar Cyklisten frit at køre med hurtig Fart paa saadanne Steder, og ingen har Ret til her at forlange langsom Kørsel af ham. Den ærede Ordfører berørte den gamle Vejforordning af 13de December 1793. Det glæder mig for saa vidt, at han har været opmærksom paa, at denne gamle, endnu gældende Vejforordning indeholder Bestemmelser, der ere værd at lægge Mærke til. Men det er kun saa meget beklageligere, at saa lidt af denne Forordning er blevet benyttet ved Forslagets Affattelse. Vejforordningen af 1793 gav forstandige Forskrifter om, hvorledes vejfarende skulde forholde sig over for hinanden, naar de mødtes, og hvorledes Forbikørsler skulde finde Sted. Men den ærede Ordfører har kun tilegnet sig en meget lille Del af denne Vejforordning. Han dvælede ved Forslagets Regel om: „Forbikørsel bagfra bør ske paa venstre Side.“ Det er meget rigtigt; men en saadan Bestemmelse bliver aldeles urimelig, naar den ikke som Forudsætning har den Regel, at den kørende altid skal holde sig paa højre Side af Vejen. Dette paabydes imidlertid i Forslaget kun, for saa vidt Kørselen foregaar „i Byerne“. Paa alle Landeveje har Cyklisten efter Forslaget Lov til at holde sig paa en hvilken som helst Side, altsaa ogsaa paa venstre Side. Tænke vi nu, at en Cyklist, der er øvet i at køre meget hurtigt, indhenter en anden, paa samme Side kørende Cyklist — jeg vil ikke her tale om Fodgængere, men om dem gælder selvfølgelig det samme — saa er han, hvis han vil forbi den anden, pligtig efter Forslaget til at køre forbi til venstre Side; men hvad bliver da lettelig Følgen? At han kører den anden i Vejgrøften og rimeligvis selv gaar samme Vej. Paabudet om Forbikørsel paa venstre Side bliver først fornuftigt, naar det er Reglen, at man under Kørslen skal holde til højre Side af Vejen, den, der kører forbi en anden kørende, kommer da under Forbikørsel til venstre ud midt paa Veibanen. Men naar Kørsel i Almindelighed ogsaa maa ske paa venstre Side af Vejen, er et Paabud om Forbikørsel til samme Side urime-